

ning. Og det vil især undre mig, hvis de konservative Repræsentanter for Hovedstaden er i Stand til at give nærværende Lovforslag deres Stemme i den foreliggende Form. Thi det er dog ikke skjult for nogen, at de handlende i særlig Grad hidtil har haft deres politiske Repræsentation blandt de konservative Medlemmer af dette Ting. Og det vil efter mit Skøn være en oplagt Svigten af Vælgernes Interesser, dersom man uden Sværds slag her i Tinget og i Udvalget giver sin Tilslutning til et Forslag, der er i den Grad økonomisk skadeligt for den københavnske Handelsstand. At det virkelig betyder noget, kan jeg oplyse ved blot at nævne, at alene Nationalmuseet aarlig besøges af gennemsnitlig 70 000 Personer eller dør omkring. Disse 70 000, det ved alle, er overvejende enten tilrejsende fra Provinserne, som med enkelte Slægtninge fra Hovedstaden besøger Museet, eller fra andre Lande, Sverige og Tyskland i Særdeleshed. Det er kun eet Museum; det er da klart, at alle Museer tilsammen øver en dragende Magt paa Befolkningen i vort eget Land og paa Nabolandenes Befolkning, og at dette bl. a. har økonomisk Betydning for den københavnske Handelsstand, kan der ikke være nogen Tvivl om. Men naar det er Tilfældet allerede nu, følger deraf, at det maa kunne udvikles i endnu højere Grad i Fremtiden, hvis vi sætter noget ind derpaa, hvis vi, for at udnytte de store Chancer, forbedrer Museumsforholdene. Hertil kommer saa yderligere den stadig stigende Udvikling af Trafikmulighederne. Men hvad gør Regeringen ved dette Lovforslag? Den gør alt, hvad den kan, for i en uoverskuelig Fremtid at umuliggøre en Udvidelse og en Forbedring af de københavnske Museumsforhold.

Hvis ærede Medlemmer vil aflægge et Besøg i Nationalmuseet, og det vil jeg navnlig anbefale ærede Medlemmer af det Udvalg, der nu bliver nedsat, vil de dør kunne gøre en Række Iagttagelser, der kan overbevise dem om, at det er ganske skandaløst, som det er. Der ligger i Magasinerne en Mængde yderst værdifulde Ting, som man ikke kan komme til at fremstille, fordi der ingen Plads er. Der er paa den anden Side en alt for overvældende Massefremstilling i de Rum, der

er tilgængelige for Publikum, fordi man maa sætte de enkelte Genstande saa tæt ved Siden af hinanden, at den besøgende drukner i en overvældende Mængde Enkelt-heder uden at kunne skaffe sig noget Overblik, naar han kommer for at studere. Der er endvidere en tredje Ulempe. Man kan ikke bruge Museerne, som de er i Undervisningens Tjeneste. Der er gjort mange Forsøg i saa Henseende. Der kommer tidt Henvendelser til Museerne, om de dog ikke vil vise disse 100 eller disse 50 Personer rundt i det og det Museum; de er meget videbegærlige. Men Museet maa svare: Det ser vi os desværre ikke i Stand til, for Pladsen er saaledes, at der allerhøjest kan være 15 paa en Gang i eet Rum. Dertil kommer, at Belysningsforholdene mange Steder er meget daarlige.

Der er altsaa for det første al Grund til at foretage en Forandring, men dernæst er der al Grund til at sørge for en Udvidelse af den Art, at Museerne virkelig kan løse deres kulturelle Opgave, og det kan ikke gøres ved de Planer, der nu er fremme. Fordi man nu forstaar, at Kastelsplanen er forbundet med visse Vanskeligheder og maaske ikke nu kan føres igennem, er den Tanke kommet frem, om man ikke kunde dele Nationalmuseet saaledes, at noget blev i det udvidede Prinsens Palæ, medens andre Dele, og det vilde vel blive den etnografiske Samling, henlagdes til et andet Sted. Men det vil være en fuldkommen taabelig og kostbar Fremgangsmaade at vælge. Hvis Museerne skal forbedres og København skal kunne udnytte de store Chancer, Byen har paa dette Omraade, skal man netop tilstræbe at holde ensartede Museer samlet. Det vil for det første medføre, at de bliver billigere at administrere. Det vil dernæst gøre det muligt at udvikle Museumssiden yderligere. Det er jo nemlig ikke saaledes, at Museer er noget stillestaaende. De Mennesker, der arbejder i Museernes Tjeneste, er lydhøre overfor Tidens Krav. De har en klar Erkendelse af, at ethvert Museum foruden den rent videnskabelige Opgave ogsaa har en folkeopdragende Opgave, og at det er i allerhøjeste Grad i Nationens Interesse, at denne folkeopdragende Opgave varetages paa den rigtige